

DANMARK I FN'S MIGRANTFÆLDE

Af Asger Aamund, den 21. december 2018

Vores statsminister, der jo også er en begavet jurist, har højtideligt bedyret, at Danmark ikke er juridisk bundet af FN Migrationspagten, som vi nu har tiltrådt. Det har Lars Løkke helt ret i ud fra en optisk betragtning, men bundet bliver vi nu alligevel. Jøder og kristne er heller ikke juridisk bundet af De Ti Bud, som alligevel har styret vores etik og livssyn de sidste 2000 år. Migrationspagten er det, man i international ret kalder vejledende lovgivning (soft law), som ofte anvendes, når de kontraherende parter tøver med at forpligte sig til en bindende aftale, men godt kan leve med nogle hensigtserklæringer, en viljesakt, der viser hvor man vil hen. De fleste deklamationer og resolutioner fra FN er således vejledende lovgivning, der ikke forpligter, men som alligevel presser medlemslandene til at gennemføre bestemte handlinger eller til at indtage bestemte holdninger. Også Europarådets resolutioner er vejledende lovgivning, idet det ofte ses, at flere medlemslande kasserer anbefalingerne uden, at de rammes af straffeaktioner. 'Soft law' er som en flok rejsende, der skal krydse en lavvandet flodseng. De står på bredden og tøver, fordi ikke lyst til at vade over på den anden side og få våde fødder. Hjælpsomme mennesker lægger så en række vadestene ud i vandet, så alle kan komme tørskoet over. Herefter stiger vandstanden og skjuler vadestenerne. Der er nu ingen vej tilbage. Vejledende lov er blevet til gældende lov. Det kommer også til at ske med FN Migrationspagten.

Pagten blev ikke skrevet under i Marakkesh, men vedtaget med akklamation, det vil sige med fælles bifald og klapsalver. Senere vil aftalen blive endeligt vedtaget på FN's generalforsamling, og så begynder fælden at klappe i for kontrahenterne. Hærdningen af vejledende love, så de ender som gældende lov, kan ske på flere måder. For eksempel ved at den vejledende lovs deklamationer og anbefalinger ses som det første skridt på vej til en egentlig traktatproces, hvor man henviser til de principper, der allerede er vedtaget i den vejledende aftale. Eller hvis to af de kontraherende stater indgår en aftale, der henviser til den vejledende pagt, som så bliver forvandlet fra 'soft law' til 'hard law'. Som juraprofessor Mikael Rask Madsen udtalte til Jyllandsposten (5. december): "Pagten er udtryk for en politisk overenskomst. Man kan ikke køre en sag ved domstolen på den. Men i konkrete sager kan en domstol bide mærke i den. Den kan indgå som et fortolkningsbidrag". Hvis vi ser migrantaftalen som et foto, der fastholder en begivenhed i tid og sted, er der ingen juridisk binding for Danmark, men hvis vi i stedet ser pagten som en film der ruller, er det kun et spørgsmål om tid, før vi bliver presset til at acceptere aftalen som gældende lov.

FN migrationspagten er blevet til i et tæt samarbejde mellem FN og en række migrantorganisationer og NGO'er, der nu alle vil mase på for at tvinge vore vakkelvorne politikere til at leve pagten ud i praksis. Vi kan også være stensikre på, at internationale domstole (Menneskeretsdomstolen og EU-domstolen) vil betragte pagten som et vejledende retsgrundlag. Alt det er statsministeren naturligvis fuldt klar over, men når FN migrationspagten om nogle år er slået fuldt igennem som retsgrundlag, er han ikke mere statsminister og vil henvise til, at andre må tage ansvaret for, at den bløde pagt forvandlede sig til 'hard law', hvad der jo aldrig var hensigten. Sådan er realpolitik.

Pagten er intet mindre end en ulykke for Danmark af to årsager: For det første fordi den sidestiller migranter med vaskeægte flygtninge, således at alle vandrende mennesker skal have en flygtnings vidtgående rettigheder og privilegier efter konventionen af 1951. For det andet, fordi aftalens hele ideologiske forudsætning udnævner migration som et afgørende bidrag til vækst og velstand i modtagerlandene. I Danmark koster migranter skatteyderne en regning på over 30 milliarder kroner om året, altså en kæmpe underskudsforretning. Migration er kun en fordel, hvis migranterne medbringer teknologier og kompetencer, der ikke findes i modtagerlandet. USA og Australien blev rige samfund, fordi

migranter indførte ny teknologi og færdigheder, der blev forudsætningen for moderne industri- og servicesamfund. Det tyske arbejdsministerium konstaterede derimod i 2016, at 80 procent af den million migranter, der landede i Tyskland i 2015 var fuldstændig uden forudsætninger for at få et job på det tyske arbejdsmarked. Hvis vi følger FN migrantpagtens bud om at slå dørene op for en lavine af ufaglært, migrerende arbejdskraft fra Mellemøsten og Afrika, vil den danske demokratiske retsstat snart være historie. Alt sammen resultatet af en 'juridisk uforpligtende aftale'.